

Slikanica v rimah *Drobcena Gerta* je plod sodelovanja izkušene ilustratorke Kate Hindley in svežega obraza na literarni sceni, Lu Fraser. Britanski umetnici sta ustvarili toplo in navdihujoče delo, ki je z obilico snežnih metežev in britjem vetra odlično družinsko branje za dolge zimske večere. Naslovna Gerta je mlada predstavnica dolgodelskih votlorogih jakov, imponantnih živali, ki s svojo velikostjo in pokončno držo v neprijaznih življenjskih pogojih vzbujajo skoraj strahospoštovanje – Gerta pa je še majhna, kar jo strašno moti. Zvedava in navihana mladička s pisano pleteno kapico začara na prvi pogled, saj je njena želja – postati velika in odrasla – tako univerzalna, da v vseh vzbudi vsaj kanček nostalgije. Sploh prisrčen je prizor, ko Gerta skrušeno sedi ob drevesu, kamor vrisuje črtice za rast, ptiček s svinčnikom v kljunu pa jo začudeno gleda – slika nas takoj ponese v lastno otroštvo, ko so starši na podboje risali naše višine in kako smo takrat tekmovali sami s seboj, s sorojenci in z vrstniki. Skozi njena prizadevanja, da bi postala velika, je moč hitro spoznati vsakdanje navade in obnašanje jakov, ki živijo v tropu oziroma čredi, veliko kopitljajo po nevarnih gorskih previsih in se nasploh najbolj udobno počutijo sredi najhujšega mraza. Prednost take predstavitve je, da ni prisiljeno didaktična, obenem pa nariše avtentičen in prepričljiv habitat.

Gerta je sicer vzorna, ima čudovito volno in izvrsten oprijem kopit, je skratka »od rogov do nožic naravnost imeniten jakovski mladič«. A ima eno pomanjkljivost, je namreč res drobcena in neznatna, vsaj tako se ji zdi, sploh ko se primerja s širokoplečimi odraslimi. V njeni želji odzvanja dvoje stvari, najprej seveda želja po pripadanju, še bolj pa seveda želja po tem, da ne bi zamujala, da ne bi bila le zaradi svoje majhnosti (torej mladosti) prikrajšana za vse izjemne in čudovite stvari, za katere je prepričana, da jih zmorejo odrasli jaki. Mama jo sicer miri, da je časa še dovolj, a Gerta noče ostati v negotovosti, kdaj bo zrasla, zato gre v akcijo. Lepo je prikazano, da je sicer trmasta in vztrajna, a ne objestna, pač pa se odloči za razne aktivnosti in trening, da bi spodbudila rast – njen plan akcije je otroško prikupen, a je pohvalno, da poleg plezanja in poskakovanja skrbi tudi za pravo prehrano (»pojedla je vso zelenjavo, ki se ji je znašla pod zobmi«) in za duha: »da bi ji zrasle še misli, kar ni in ni nehala brati. (Ko si odrasel, moraš velike stvari tuhtati in tudi poznati).« Žal se vsi poskusi izjalovijo, a izkaže se, da je za čredo nepogrešljiva, saj lahko samo ona reši zablodelega jaka s police v strmi pečini, kar ji hitro

povrne samozavest, poleg tega pa na reševalni misiji naleti na najbolj drobižastega jaka, kar jih je kdaj spoznala, kar ji daje vsaj v smislu primerjave neko uteho. Čreda se veseli njenega uspeha in ji potrdi, da so reči, ki jih zmore le majhen jak, sploh ponosna nanjo pa je mama. Gerta se tako končno sprijazni s svojo drobižkastjo in uči, da je veliko bolj zdravo in produktivno sprejeti sebe, kakršen ali kakršna pač si – škoda je le v tem, da ne naslovi problema primerjanja, saj Gerti na pladnju ponudi še manjšega jaka od sebe, s katerim se lahko primerja in počuti boljše, namesto da bi ji samozavest zrasla le zaradi dosežka reševalne misije. Največja prednost zgodbe, ki ni čisto izvirna, obenem pa je še precej predvidljiva, sta njeno pozitivno sporočilo in idilično gorsko vzdušje, polno šviganja po zasneženih strminah. Toplina skupnosti črede in ožje družine kar žari izmed strani, saj je Gerta vedno deležna podpore in lepe besede, zgodba pa je tudi opomnik za starše, ki včasih pozabijo, kako hitro njihovi otroci odraščajo in kako lepo je, ko je tvoja edina skrb, če je že čas, da se na podboj nariše novo črtico.

Informacije o knjigi so dostopne na spletni strani [založbe](#) .

Avtorica: Veronika Šoster